

Ангел Дюлгеров

МУЗЕЙ НА ИЗЯЩНИТЕ ИЗКУСТВА

Край нежното ѝ голо рамо и прелестна, висока гръд,
блестяха статуи от мрамор с изящна и студена плът.

Достойна за длето на Фидий, на Микеланджело, Роден,
тя сякаш бе дошла да види тук себе си – без смърт и тлен.

И също толкова красива, до статуите тя сега
застава – истинска и жива – с пленителната си снага.

Знам, тя ще страда, ще обича... Жivotът ще я състари.
Тя утре няма да прилича на мраморните си сестри.

Защо копнеж по съвършенство изпълва земния ни път,
а е божествено творение несъвършената ни плът?!

ПРОЛЕТЕН ДЪЖД

Със глас, отмерен като пулс, капчукът ме повика.
Градът за миг остана пуст, но аз си тананикам,
вървя и весел, и добър, и дъжд със устни пия –
та под небесния чадър от дъжд как да се скрия?
А хора, свили се, вървят край мен с чадъри тесни
и слушат как реди дъждът зелените си песни.
Хей, хора! Спрете се веднъж! Разкрийте своите болки!
И нека капка светъл дъжд косите да намокри.
Един забравен детски глас душите ще сродява,
нали подобно дъжд край нас животът отшумява?
Но под небесния голям чадър, с тъга незрима,
вървя усмихнат, ала сам ...
А колко място има!

Ангелина Борисова

СЪРЦЕТО МИ ОСТАНА ТАМ

Сърцето ми остана там
до сцената на трети ред,
протягам пак ръка в блян
да те докосна за късмет.

Ще те чакам всеки път, когато
съдбата те изпрати пак при мен,
за да се наслаждавам на уменията ти богати,
с които ме държиш в омаен плен.

До скоро! – Устните тихо шептят.
Ще те чакам там – на трети ред
и пеперудите тъй влюбено трептят
споделят любовта навред.

ЛЮБОВТА

Казват, че любовта е истинско творение
на две безумно влюбени души.
Понякога е цяло приключение,
а понякога и мъничко боли.

Любовта не е метафора се знае
тя е истинска и е навред
и всеки лесно ще омае
за нея често пишат и поетите.

Любовта е чувство, вопъл, стон и страх
изтрягнати от дълбините на душата.
Издига те, но и правите на прах,
ако не си готов, щом отвориш и вратата.

***

Нужен си ми.
Не като вода
и не като хляб,
а като топлина,
като усмивка,
като радост,
като светлина,
като екстаз
сред сивотата на деня,
като топъл дъх,
като мечта,
като начало,
като плът.
Нужен си ми.
А аз на теб не съм.

10 Алманах "Нова българска литература"

Романтика 2023

***

Чувствам те - тъй остро.
Чувствам теб,
ръцете ти,
устата
и косите.
Чувствам те
с усмивката ти
заедно
в тъмнината.
Чувствам те,
че си при мен за миг
и после пак ще тръгнеш.
Чувствам те,
че няма да се върнеш,
или ще дойдеш друг,
но не такъв,
какъвто си сега.
Чувствам те.
Болезнено.
И съм сама.

***

Протягам ръце
и усещам тебе.
Затварям очи
и съзирам тебе.
Отварям устни
и извиквам тебе.
Запушвам уши
и дочувам тебе.
Какво си ти?
Въздух?
Ти изчезваш.

***

Огънят се събра в точка
и стана слънце..
Болката се събра в точка
и стана мъка.
Радостта се събра в точка
и стана песен.
И всичко, всичко
се събра в една точка,
в един миг -
ти ме обичаш!

***

И после
гледахме
към белите стени.
Ти стана
и зачука гвоздей.
Аз станах
и закачих
твоето палто.
Бе есен.

***

Една капчица дъжд
върху твоето лице -
изсушават я моите длани.
Една капчица пот
върху твоето чело -
попиват я моите ласки.
Една малка сълза
в твоите мигли -
изпиват я моите устни.
А усмивката?
Аз се смалявам
и чезна
в искрящата радост
на твоя смях.
Къде си ти
и къде аз,
любими?

***

Толкова много любов
мога да ти дам!
Потопи пресъхнали устни
и пий до насита,
напий се от моята нежност,
нагълни се с дъха ми!
А когато пиян и омаян
вдигнеш очи,
вгледай се има ли дъно и край
тази любов.
Вгледай се в нея
и се огледай като в дълбок,
непресъхващ кладенец,
виж звездите,
влезли в недрата му.
После тръгни мълчаливо и тихо,
с радостно мокро лице,
тръгни си и слушай вятъра.
Той ще ти шепне за мен
и ще повтаря думите ми:
— Обичам те!